

[Stavad]

ren, om ministeren føler sig på mere sikker grund denne gang. Her skønner ministeren, at et sted imellem 1.500 og 2.000 landmænd vil benytte muligheden for at ansøge. Senere hen taler ministeren om 1.200–1.500 landmænd. Det fortæller lidt om den usikkerhed, som ministeren meget berettiget har.

Det er svært at skønne, men der var trods alt stor forskel sidst. Ministerens skøn lå på minimum 7.000 i forbindelse med høsttabsloven, hvor vi vel endte på omkring 500. Her skønner ministeren 1.200–1.500–1.800. Er det i den størrelsesorden, behovet er, eller er det en lov, ministeren opretholder for måske 50 eller 100 mennesker? Så synes jeg ikke, det har den store interesse, at vi fortsætter med en lov af denne karakter og opretholder et forholdsvis stort administrationsapparat.

Vi kan også konstatere, at der er sket ændringer med de nye budgetteringsmetoder. Nu skal ministeren, hvis der bliver tab, finde tabene inden for sit eget budget. Det betyder, at hvis der kommer nogle tab, vil det ikke give en yderligere hjælp, men det vil betyde, at andre skal spare, for så må ministeren skære i landbrugsministeriets budget.

Ministeren må være lykkelig for, at det tidligere SR-forlig fra 1982 efterlod ministeren så vide rammer, at han har kunnet disponere hele vejen igennem inden for disse rammer. Det må i dag være en lykke for ministeren, at han har haft disse midler at gøre godt med, for ellers må vi sige, at landbruget havde været skidt hjulpet og ikke havde haft nogen som helst muligheder for at komme til ministeren – med den fasthed, ministeren har kunnet vise i forhold til den øvrige regering.

Vi vil altså medvirke til – hvis ikke der kommer saglige argumenter mod – at vi får en forlængelse af loven, og håber dermed, at den gældssaneringslov, som har været nødvendig i en periode, har opfyldt sin mission så langt, som den nu kan gøre det, og at det er sidste gang, vi behandler den her i folketinget.

Carl Martin Christensen (KF):

Når vi i dag skal drøfte gældssaneringslov, skyldes det jo, at der igennem en lang årrække har været ført en højrentepolitik, som har bevirket, at landbruget og i øvrigt også andre erhvervsdrivende er blevet gidsler.

I det konservative folkeparti håber vi, at landbokommissionen, der nu er nedsat, kan komme frem til nogle afgørelser, som giver mulighed for, at man kan rette op på lovgivningen om landbruget, således at der bliver mulighed for nogle langsigtede løsninger, som gør det muligt at investere i tryghed inden for dette erhverv. Vi har aldrig haft den holdning, at selektive støtteordninger og tilskudspolitik på lang sigt er gavnlige for et eksporterhverv, som hele tiden skal være sig konkurrencen bevidst, men i betragtning af, at lovforslaget kun er en forlængelse, og at rentetilskuddet falder bort, er det rimeligt at sikre den sidste gruppe af landmænd, som er kommet i klemme på grund af forhold, de ikke selv er skyld i.

Det konservative folkeparti kan således støtte landbrugsministerens lovforslag.

Svend Heiselberg (V):

Venstre kan støtte forlængelsen af gældssaneringsloven med et år. Vi glæder os over at kunne konstatere, at det initiativ, som ministeren har taget, også har virket efter hensigten. Vi må også glæde os over, at efterhånden som regeringens politik begynder at slå igennem, vil der være færre, der kommer i vanskeligheder. Vi må konstatere, at de sår, man har haft efter den socialdemokratiske regering, efterhånden begynder at blive lægte. Jeg synes derfor, der er al grund til at glæde sig over det lovforslag, som ministeren er kommet med.

Gade (SF):

Jeg kan forstå på hr. Svend Heiselberg, at de »sår«, der er efter den socialdemokratiske regering, i denne sag indebærer, at ministeren har nogle penge at gøre godt med. Det plejer man jo normalt ikke at kalde sår.

For SF at se har der egentlig været lidt nok til at søge gældssanering. Vi tvivler meget på det skøn, som landbrugsministeren anlægger i bemærkningerne, hvor han siger, at der er 1.500–2.000, som bør komme ind under gældssaneringsordningen. Vi må se på i udvalget, om der er argumentation nok bag, men jeg synes i hvert fald, at argumentationen for, at man skal forlænge ordningen, er svag. Det ene, man henviser til, er den dårlige høst i 1983. De bedrifter, det drejer sig om, har vel søgt gældssanering, for de har